

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. I. Ad Deum propriè spectare, vocare aliquem ad statum Religionis;
eiusque vocationem necessariam esse ad eum tuto adeundam

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

omnem suam: sed & huic, quidquid sub sole placet, quidquid in mundo cupiscitur, non poterit comparari. Hæc gratia deuotionis, & vnctio domus de omnibus: quæ expertus nouit: in expertus ignoscat: quoniã nemo scit, qui accipit, Hæc S. Bernardus, quæ omnia plurimũ conferunt ad hoc, religiosi suũ statum magni faciant, vitam q̄: suã ita instituãt; vt copiosos hinc fructus colligant, & promissis eis præmijs statim frui incipiant. Item cõmines leuioribus promissis, minus q̄: certis magnos aggrediãtur labores: quum est, vt cum ad egregium hoc facinus à Deo vocantur, statim euocationi pareant; attendentes diligenter, per quænam media Deus illos deducat: quæ sunt procul dubio stupenda; vt in proximo tractatu apparet in quo reliquas felicissimi huius status excellentias prosequemur.

TRACTATUS QUARTVS.
DE SPECIALIBVS AD RELIGIO-
SVM STATVM AMPECTENDVM VOCATIO-
NIBVS; ET SUPPLENDIS MEDIIS QUIBUS
DEVS eas dirigit.

CAPVT I.

AD DEVM PROPRIE SPECTARE, VOCARE ALIQVEM AD
*Statum Religionis; eiusq̄, uocationem necessariam esse ad eum
tunc adendum.*

VNDATA iam domo Religionis super lapides fundamen-
tales, & columnas suas; paratis iam sacrificijs ac uoti-
strata mensã Regularum & Constitutionum, & religio-
ad leuamen & subsidium eorum, qui in ea sunt habituri
necessarijs: ad Sapientiam diuinam, quæ eam fundat
præcipuè pertinet (vt ait Salomon) *vocare ad arcam,*
in ea habitent: nam ad fundatorem & Dominum domus spectat, opus
promouere; & operam dare ne desit, qui velit eam inhabitare. Et quæ
modum ipse Saluator dixit: *vir nobilis, b qui facit cenã aliquam magnã,*
tere solet seruum suũ conuiuas inuitare, & uigere, vt veniant, ad potiendũ rebus
omnibus præparatis. Et similiter e *Rex, qui facit nuptias filio suo, mittit ser-
uos, vocare inuitatos ad nuptias.* Cũ igitur diuina Sapientia in sua domo Reli-
gionis præparauerit solenne cõuiuũ, vt vidimus: & in ea faciat nuptias
marum cum Christo quæ profitentur Castitatẽ, & vitã Religiosã: ad eam

a *Prou. 9.4.*

b *Lu. 14.17*

c *Mat. 22.2*

Sapientiam pertinet: vocare, & invitare multos, vt accedant ad fruendum
 tot bonis, quæ ipsis præparauit. Cumq; tanta sit Religiosorū ordinū varietas
 eisdē Domino incumbit, vt omnibus prouideat de incolis: hos vocando ad
 hunc ordinē, illos ad illū: vt hac ratione septē huius domus columnæ cōser-
 uentur, per continuā Religiosorū in singulis earū successione. Præterea tria
 in Statu Religioso sunt, quæ omnino exigūt vocationis diuinæ assistentiā &
 fauorem; nā ex vna parte, status ipse aded est excelsus; ex altera valde arduus
 ac difficilis; homo autē ex se aded debilis & miser; vt nullus habiturus esset
 animū, nec vires ad illū amplectendū; nisi ipsemet Deus illū vocaret, suaq;
 inspirationis vi, & efficacitate pertraheret, iuxta illud, quod idē Christus Do-
 minus dixit: *nemo potest venire ad me, nisi pater meus traxerit eū; & iterum e nō
 eis capimur verbū istud, doctrinā scilicet Castitatis, sed quibus datū est.* quibus
 sententijs indicat, ad amplectendum hoc consilium, & reliquæ vitæ Religio-
 sæ, necessariam esse gratiam cęlestis vocationis, præuenientē industriam nos-
 tram; & excitantem nostrum torporem; & adiuuantem nostram imbecilli-
 tatem; & opus esse aliquo Dei pulsu, quo nostrum cor emolliatur; aliqua il-
 lustratione spiritus sancti, quā illustretur noster intellectus; & inspiratione
 aliqua, & impulsu eius, quo nostra voluntas accendatur, & eleuetur ad optā-
 dam & procurandam rem aded excelsam. Nam absq; tali subsidio quis tan-
 tum animi habebit, vt ex terra sua exeat, sicut Abraham; deserat suos paren-
 tes; & populi sui obliuiscatur? quis tantum peccatoris robur habebit, vt renū-
 ciet diuitijs, & omni spei eas aliqua ratione acquirendi? quis reiiciet carnis
 voluptates etiam per matrimonium licitas? & quis deniq; libertatem suam
 abijciat, vt Christum sequatur per viam aded angustam: nisi Dominus ipse
 eum vocet, & ad eam amplectendā eligat? non enim sine causa dixit ipsemet
 Dominus suis Apostolis *non vos me elegistis, sed ego elegi vos.* nisi enim electio
 hæc & vocatio cęlo venisset: non solum Matthæus, qui dives erat; sed neq;
 pauperes piscatores in animum induxissent. retia sua abijcere, vt possent se-
 qui Saluatorem. Ac proinde Religiosi, quorum vita, teste S. Hieronymo, est
 apostolica: non poterunt hoc vitæ genus amplecti, nisi eadem ratione ad id
 electi & vocati: præcipuē ob ingentem difficultatem, quam secum adfert
 oblatio votorum: ob suam perpetuitatem. Quamobrem Sanctus Angu-
 stinus (cuius sententiam approbat Consilium Arausicanum) allegans lo-
 cum ex Cantico Annæ matris Samuelis, dicentis: *g Dominus dans votū voue-
 rit, addit: neminem posse bene vouere; nisi qui à Deo accipit potestatem ad vo-
 uendū; & concilium illud sic ait: nemo quicquā rectē Domino vouerit, nisi à
 Domino acceperit, quod vouet. h Ego, ait Dominus, sum qui ascendere vos feci
 de terra Egypti, vt possideretis terrā promissionis, & suscitavi de filiis vestris in Pro-
 phetas, & de iuuenib; vestris Nazareos. Nā Deus D. N. ex infinita sua misericor-*

d Io. 6. 44.
 e Mat. 19. 11

1 Cor. 5. 16

Ep. 8 ad De-
 mot. § 34.
 ad Iulian.
 5. Ber serm
 de quadrup-
 debito.
 Lib. 17 de
 Civ. c. 4.
 Arausi c. 12
 g 2. Reg. 8
 iuxta. Lxx.
 h Amo. 2. 10

dia, nullis hominum meritis, eos educit, quando vult, ex huius mundi Ægypto: quia ipsi proprijs viribus non potuissent à tali seruitute liberari: & omnipotentia sua multos eligit ad Statum Religionis, quem dicebatos est starum Prophetarum & Nazareorum, diuino obsequio specialibus vocat consecratorum. Qui nisi ab ipso excitarentur, & iuuarentur, non possent excelsæ ad eò vitæ sortem eligere. *i. Reperit Elias Elisæum filium Saphat, aram in duodecim iugis boum; & misit pallium suum super illum. Qui statim reliquit, & currens post Eliam, & ait: osculer, oro, patrem meum, & matrem meam, & sic sequens dixit ei Elias: vade, & reuere: QVOD ENIM MEVM ERAT FECI TUVM* vt quemadmodum ego sum Propheta Domini: tu mihi in eodem statu succedas. & ita Elisæus, exhibito suis cõficijs cõuiuio: eis valedixit; & sequens est Eliam, & ministrabat ei. Hunc ergo in modum Christus D. N. significatus (vt ait Glossa) per Eliam (quod significat: Deus Dominus) vocat ad Statum Religionis, colentes terram, & occupatos in rerum temporalium negotiationibus: vt, omnibus relictis, ipsum sequantur in Paupertate & sanctitate. Sed qua ratione eos vocat? mittens pallium suum super eos; hoc est efficaciter illis inspirans desiderium induendi vestem ipsiusmet Christi, perfectam scilicet eius imitationem, in Excellentissime vitæ modo, quem ille habuit & in Paupertate, Castitate, & Obedientia, quibus ipse in hoc mundo vestitus incedebat. Statim autem atque pallium illud, efficaciter cælestis suæ vocatiõis illos tangit deserunt patrem, & matrem, & reliqua omnia; & cum ingenti quiete, & animi delectatione sequuntur ipsum Saluatorem. Qui ex magna sua liberalitate eis dicit, *quod meum erat fecit tibi*, eò quod velim te mihi in statu perfectionis, quem ego, dum in mundo vixi, fui professus, succedere. Et quemadmodum Elias, cum curru igneo raperetur in cælum, dimisit idem pallium quod miserat super Elisæum, quando eum vocauit, vt ipsum sequeretur: & eodem modo Elisæus dimisit aquas Iordanis, multa quæ; alia stupeda fecit; eodemque modo ductus incedebat, ita vt (quemadmodum ait S. Chrysostomus) ex tunc Elisæus videretur alter Elias; ita etiam, cum Christus D. N. in cælos ascendit, reliquit Apostolis, qui fuerunt primi Religiosi, pallium, quo eos texerat; quando ad Apostolatũ vocauit: & reliquit hæredes Euangelicæ suæ perfectionis, quæ mirabilia in mudo sunt operati. Et oēs, quos ad statum Religionis vocat, similiter facit pallij huius hæredes: vt illud perpetuò ita induant, vt vnusquisque eorũ, ob perfectã imitationem, videatur alter Christus in terra. Si enim quicumque Christianus, ait S. Greg. Nilenus, debet esse alter Christus: quãtò magis Religiosus, qui amplius proficitur, induere se spiritu & insignibus eius, & similior ei esse in vita, vt alter sit Christus conari debet? sed hoc totum est merito huius Domini gratia. Nã quemadmodum Elisæus nullũ animũ habuisset ad eum deserenda quæ reliquit; nec desiderium sequendi Eliam: nisi Deus misericorditer sua

i3. Reg. 19.
19.

k 4. Reg. 2.
14.
Hõ 2. ad po.

Ho. de perfectiã
in forma
hominis
Christiani.

cor eius ad id permouisset; ita nullus fidelium tantum pectoris robur habere, ut omnia relinqueret, quò diuinum Eliam sequeretur: nisi ipsemet illum metris pulsibus vocaret; eiusq; cor euelleret ex inordinatis affectionibus, quibus ad res terrenas alligatum teneretur.

§. I.

EX DICTIS facile deducitur: vnum ex ijs, quæ plurimum ad hoc referunt, ut aliquis Religionis statum amplectatur, illud esse, ut certus ac securus sit, se ad eum amplectendum vocari à Deo. Absque ea enim uocatione nullus debet præsumere talem statum aggredi: nam per se neque vires habebit, ad talia onera portanda; nec in eis ferendis perseverare poterit. Magna res est (ait S. Laurentius Iustinianus) abnegare se & crucem quotidianè tollere Obedientiæ Religiosæ, & sequi Christum. excedit siquidem humanas vires, atque paruitatis nostræ supereminet facultatem. Quamobrem nemo istius pugnæ ingrediatur stadium, nullusque abnegationem proprij arripere præsumat arbitrij: nisi sit præuentus à gratia, introrsus sit spiritus sancti deuotione nutritus, sanctisque afflatus desiderijs, & constanti dono roboratus: ne fortè cani ad vomitum redeunti efficiatur similis; & ut olim insipientis mulier, vxor Lothi, salis vertatur in statuam; competeatque illi sententia Saluatoris dicentis: *a nemo mittens manum ad aratrum, & reuertens retro, aptus est regno Dei.* Quamobrem ad hoc non vocatus certamè, propriæ conscientie infirmitatis, secedat humilis, miretur, venereturque pugnantem aduersus semetipsum, tanquam contra capitales hostes, ut perfectionem consequantur. Ipse autem curet diligenter facinora commissa desistere, & viribus desinat lethalia perpetrare delicta; atque diuinæ legis, & mandatorum Ecclesiæ, proprijque statûs sit obseruatione contentus. Memoreturque pollicitationis Domini dicentis: *b Si vis ad vitam ingredi, serua mandata, & alibi: c bonum est tibi debilem, vel claudum ad vitam intrare, quam duas manus, vel duos pedes habentem mitti in ignem æternum.* Quasi dixerit: præstat in statu imperfecto mandata custodientem ad cælum peruenire: quam volentem mandata seruare; & promittentem etiam consilia sequi omnia transgredi, ac propterea damnari. Hæc S. Laurentius Iustinianus. Propter eandem causam dixit etiam Saluator noster: *eū, d qui velit turrim ædificare, prius sitientem computare sumptus, qui necessarii sunt ad perficiendum; si enim, postquam posuerit fundamentum, cessauerit, omnes qui viderint, illudent ei, dicentes, imprudenter ipsum cepisse quod consummare non potuit.* Talis autem est, qui non vocatus à Deo Religionem ingreditur ad perfectionis turrim ædificandam. Nam ad hoc ædificium perficiendum sumptus præbet diuina vocatio: cum qua & gratia venit, & fauor cælestis, ad huius statûs onera ferenda, necessarius, quod si vocatio desit, etiam sumptus deerunt; ac proinde ipsum

L. de Obed.
cap. 26.

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

c c

ædificium. Et si Rex aliquis, qui in suo Exercitu decem milia tantum habet militum cum quibus non poterit hosti resistere, habenti viginti milia; ideoque cum illo de aliqua pace & fœdere; ne, si ad congressum veniatur, impetum cumbar: etiam erit prudentiæ, ut non sentiens vi se vires & robur ad ostendendum tentationibus duplicatis; con surgentibus tum contra diuina precepta, tum contra consilia Euangelica: contentus ille sit, quod resistat primis, ad quod nunquam deest sufficiens facultas; sed non cogitet de securitate ad quas vincendas non habet vocationem: præstat autem bonam pacem, re, quam perire in stulta pugna. Omnia hæc respondent ijs, que diximus secundo tomo, ad rectam electionem cuiusque status esse præmittenda: quamuis in electione huius ad eum & perfecti, clarius apparet & agnoscitur diuina vocatio: ut constabit, postquam retulerimus omnia motus que vocatio ad id offert.

Tract. i. c. 3.

CAPVT II.

AD STATVM RELIGIOSVM VOCARI IVSTVS, & peccatores, & personarum omnium ætatum, & statuum, qui sunt in Ecclesia.

QUAMVIS Christus D. N. vniuersim proponat omnibus fidelibus Euangelica cõsilia & vota Religionis, tanquam meliora ac celsiora media ad regnũ cælorum perueniendũ: vocatione tamen speciali nõ omnes, sed eos solum vocat quos in æterna sua sapientia ad id elegit. Religio enim non est necessaria, ut quis perueniat in cælum: nam etiam non Religiosi possunt in sæculo manentes saluari; & ita Religio est status perfectionis, ut etiam extra illam iusti possint esse perfecti. sed cum ipse Dominus prospiciat vniuersim omnibus Ecclesiæ ac Reipublicæ Christianæ statibus: altissimã, & occultissimã suã providentiã vocat homines ad omnes status: & interdum aliquos valde iustos relinquit in sæculo in statu matrimonij, aut Continentiæ; tepidiores verò inde deducit ad statum Religionis. Nam non vocauit ad Apostolatũ Nathanaelem, de quo dicitur: ecce verè Israhelita, in quo dolus non est, Iudam tamen fecit Apostolum, postea fuit proditor. Et sapè concedit gratiam Martyrij alicui bono imperfecto, quam negat perfecto. Cuius rei non potest in hac vita ratio, ut suo loco est dictum: solum in genere scimus, quod dixit Salomon diuinam Sapientiam, vocando homines ad suam arcem, dixisse: *Parvulus est paruulus, veniat ad me. insipientibus autem loquitur esse: venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod miscui vobis: relinquitte infantiam, & venite.* In quibus verbis insinuat varietas personarum, que vocantur ad Religionem. Verbum enim illud *paruulus* varias habet in diuina Scriptura

Religio nõ est necessaria simpliciter ad vitam æternam.

a Ios. i. 47.

Tom. 1.
Tract. 1. cap. 3.
b Pro. 9. 4.